PELÊN BI DAWÎ NEHATIN

Tengezar Marînî*

Kavilê giyanê min e,
ez ber ez dimênim.
Roj didin ber hev û....
kevanê derya wêran e.
Mirinek im, bajarê li hev
dixim.
Li vî wari, bîrtûjiya yekem im
dest bi tirsa te dikim.

Li vir,
tu, xwedî dibî.
Ez, kovîbûnê diyari kelogriya
te
dikim
Fikêna xwedayekî ji bêvir e,
ji bendên te, batiye belakê.
Ji zeviyê xetîra berê sipî
babilîsokan vedibesîne.
yariya sirra bayê sibebê bê
reng dipişkive.

Tirêjên dawiya şevê ne,
ji sitrana kocberiyê re, xeman
dibûnin
ji susreta amanca payizê şêt û
mêt mam
derbasî jenga bêdengiya mirî
dibî.
xêz û xemla xwe ji şopa min
gerim dikî

Çi ji dêrana xewnên bêsira te
kêm e ?
Dema bertişt tu berdayî bogirê
te bûm.
Şevên sipî, xembariya nimêjan
bimbêz dikin.
Behweriya dûkela sergirtî ye.
Şev e, şev
Awazên vê ciravê xacerêkên
kovanên me cot dikin.
Hevparê çi dengiyî tu...?

Dema tu bûbûyî giya
dibatim,
dibûme bêhinvedana lebî û
şapeyan.
Evîndarê şevbuhêrkên te bûm.
Zelal û tenik di tunebûna te
diwerivtim.

Pirr cih hebûn,
ji nişka ve reş û sipî dibûyî.

Sar bû, vizviza kenarê tirsê
dibat.
Wêrekiya tixûbên gavên te bû.
Hemî talanan viza
ji nehwirandina ken pars dikir.
te cana min,
ji dengê bilûrê melûltir sîbera
Toza dilê min verist.
te bi kenê xwe yê bêvirî,
beyebanên min dorpêç kirin.

Şaneşîna bêbextiya peyvê ye.
Min, pêşwaziya keskabiya
şikestinên te kir.
Tarî di baskên te de, dirêjabiya
beyvê guvaşt.

Xezalên matmayînê maçên
valabiya spêdê
ji ezmanên xwedê dûr dikirin.
Komên xweliyê, boşa serê xwe
ji lavija şînê re pêdixin.
Moran e, xwe li bezê bade.

Li vî xakî çîroka evîna xwe,
ji robarekî di xew de re
bibêje.
Ez jî dizanim,
tu bûyî û ev roka
di xwelîdankê de, cira
xwe
dipîvî !
Kî ez li tebûtiya
min
vegerandim.....! ?
Jibo ciwaniya
mirinê bidozî,
keleba bêhnê
veke
şevîna min ya ji
rêwengiyê
veribt.

Zarokekî ji tirsê
me,
di birînên te
de strana
derbideriyê me.
Kebniya te
banga susretê
gêj
kir.
Tu bayekî, ji
mitala min tûjtir
î.
Cibê xwe bermede,
destpêka vê êşê tîpên
bilma te
ne.!
Min pêlên kerba te,
ji wêneyên dîloka sade re
stirand.
Nişana xwe bi poşmaniya xêzê
wêrankir.
Azarên min,
li mestiya şefaqên binpê,
temaşe dikin.....

Çiya ne, ji belîlka xwe bê behir
in...
Ez, dengê bêdeng im,
ji rengê xeman, sînga te mezel
e .
Tu, tinazên xwe dikî.!
Berfeke tarî ye û ezmanekî tarî
Ba di cergê bê de bêliv e.

Ey şeva di sebwên xwe de reng
nedayî..
Bê deng û biyan im.
li ser laşê min mîro cirîdê dikin
Ey xwedawendê bê cib û war...
evîna xwe gulavedana gora min,
didirêne

Roniya
zimên,
ji vedenga
ûşeyên di
xwe de
girtî
dinasim.
Şopa
min li
qerexa
bêkê
konê
xwe
vedaye.
Ji vê
bêdawîbatinê,
dîroka pêxembereki helbestvan
im.

Şerminiya xweşiya
windabûnê
me.

Ayata dudiliya nakokiya
rexên
aloz im.
Sînorê peyva xwe digibênim
dîwarê çînê
Û bêsirên xwe di nav
bibirya
Zîna zêdan de dilorênim.

Ji axîna keskesorê ji lêvên
Asfeltî mişe ne.
Pencera kendalên bîra
şevçiraxên te ne.
Keldûmana xecxecokên serê
memikên te,
min serûbinî hev têk dibin
tepeseriya zimanê şevê ye..!.
Nemana xwe bispêra
mirnişîna
xewnên min.

Giyan qublegebekî ji
nebebweriyê ye.
Zeriyê zozanên xav, gundên
me
ne.
Li zemîneki bê xewn, şîn
dibatî.

Mirin qeymaxê laşekî şil î
bidestneketî ye.
Şîva zimanekî qedaxe me,...!
Berbejna sirûdeke bemdemî
bû, xatûneke robot î.
Min ji te re,
tenebtiya evîndaran veda.
Newêrekiya dadgebên
nûbatî,
serdana şeveke tazî
bimbêziya
min kewand..
Diçûyi û ez li ber sir û
seqemek e
jibevketi dimam.
Bibitîbûna min destpê kir
û toz bi giriyê xwe şa dibû.

Ji pencên tariya avdizî
dibûme xêz û nivişt.
Û...
min ji nalbend re dengek
dililand.

* Helbestvanekî rojava Kurdistane, li Elmaniya

Ji toreya cihanî:

Xewnên nêçîrvanekî belengaz

Wergêr: Wanê

Rojekê ji rojan nêçîrvanekî belengaz berê xwe da daristana mezin ji bo rev û nêçîrê, pir geriya heta ku ji qerim ket lê mixabin nêçîra tiştekî nekir .... !

Dawî nerî ku wa kîvroşkek bi hêminî dibin siya darekê de dixew ve çûye, dilê yê nêçîrvan di sepeta sînga wî de ji kêf û eşqan re pîkol dikir tûrikê tutunê ji berîka xwe deranî û ji xwe re çixareyek pêça, û kete nav sawîr û ramanan, ramanekê ew dibir û yekê ew ditanî ... Li gorepanên xewn û xewnerojkan hişê wîna ji xwe re diçêriya ...?

Ez ê kîvroşkê ji çerm bikim, bê guman çermê wêna pir buhaye ez ê ji xwe re bifroşim, goştê wêna ê sor û nerm jî bê guman pir bi nirxe ...?

Êdî pareyekî baş wê li cem min çêbibê ..!

Bi van peran êdî ez ê ji xwe re mirîşkeke baş û hêkker bikirim wê ji bo min hêkan bikê paşê wê bibê kurk wê çîçikan derxîne ez ê wan çîçikan bifiroşim, bi buhaya wana ez ê miyekê bikirim, mî jî wê bizê ... Wê berxek jê re çê bibê, wê berx mezin bibê, wê bibê kavir ... Her weha ew jî wê bizê û berxekî çêkê, dê wisa .... wisa ... hêdî ... hêdî ....ez ê bibim xwediyê keriyek pez ..... Ez ê pez jî bifiroşim û bi buhayê wana firoşgeheka mezin vekim .... Ez ê firoşgehê jî bifiroşim û bi buhayê wêna gemiyeke mezin bikirim û dê wisa bibarên giran ez ê bazirganiyê bikim ....

Û paşê ez ê erdekî pehin û fereh bikirim wê pir karker û cotkar li ba min bixebitin wê çaxê ; pale wê deynan ji min bikin ... Lê eger min ji wana xwest û xwe vir de .... wir de .. dan, bi me re nîne ...... nizan im çi .....

Ez ê êdî bi dengekî bilind û bi zirt bi ser wan de hilbim û gotinên nexweş ji wana re bêjim ku êdî ji nevî û nevîçirkên xwe re bi rengê çîrok û serpêhatî bêjin , û ez ê ji wana re bêjim ka diravê min bi min din û paşê xwezka min dîtî ku hun çûyîn dojehê ...!

Dema ku nêçîrvan ev gotina xwe ya dawî got hay ji xwe qet nema ku dengê wîna pir bilind bû, ji belengazo were ku bi rastî yekî pale li hember wîna rawestiya ye û wan axaftinan jê re dibêjê û ev qas tişt pêre cirehan e û bi dest xiştîne.

Êdî li qîra wî a dawî .. Kîvroşk ji xew rabû û ling bavê du ling reviya û ji ber çavê wîna mîna bablîsokekê winda bû ..! tenê ew kurtebîna ku ji xwe re li nav baxên xewn û xewnrojkan ramanê xwe seyirandin bi dest xist.

Çîroka dû pejnan ji kelepûrê Kurdî

1

"Yê dike... ..... dixwe"

Yeki kalemêr çû gundekî ji yê torê, dît ku ve zilamek bi meşkê girtiye dew dikil e û pêre digirî, yê kalemêr jê pirsî: Çima digirî birazî ?

-Jina min bizorê dihêl e ez dew bikilim......

Lê vegerand: "Birazî, welleh jina min jî dew bi min didê kilan û ez newêrim bigirîm jî."

Û ew çû...

Li vegerê dît ku ew zilamê dew dikil e, wî hêdê-hêdî nivişk dixwe û di stirîne, yê kalemêr jê pirsî: çima stiranan dibêjî..?

- Gotê: "Yê dike, dixwe.. ..!!!

Mecîd Kurdo

******

2

"Xeta xwar ji bin gayê pîre"

Cotkarek dû gayê wî hebûn, yek î can û yek jê pîr bû. Gayê pîr tim xet xwar dikir, belê cotkar li gayê can dixist. Gava êvarê cotkar herdo gayê xwe birin malê. Gayê can ji yê pîr re got: "Çima tû weke minî, kaya te wek ya min e, û cih û satila ava te jî weke ya mine, belê gava em diçin cot, tu xwe didê qelpiya û xwe zexel dikî û paşî xetê xwar tînî. Ji ber xeta te ya xwar, cotkar jî qamçiya li min dixe." Gayê pîr lê vegerand: "Gava xwediyê me hat ji bo cot, tu bêjê gayê pîr î nexweşe, bi vî rengî tê ji bela min xelasbî".

Dema cotkar hat, û gayê can jêre got, ku yê pîr î nexweşe. Cotkar qîr kire jina xwe û kêr ji berika xwe derxist û go; "Xeta xwar ji bin gayê pîre, hela tu kêreke tûj bîne belkî eva min qirka ga ne bire". Gayê pîr jî di cihê xwe de rabû ser xwe û berê xwe da cot.

Fehed Aras